

Je gedachten komen tot rust in de natuur – Sara De Bosschere

Een van haar levenswijsheden brengt ze tijdens de wandeling al meteen in de praktijk. Volg je intuïtie en alles komt goed. De wandelgids, die ik meezeul, zullen me maar beter in de auto laten. ‘Een uitgestippelde route volg ik hier niet. Gewoonlijk loop ik zomaar wat rond, om het hoofd leeg te maken. We zien wel waar we uitkomen: dat is meer mijn mentaliteit. En wees gerust, ik ben hier nog nooit verloren gelopen.

Ik trek er graag op uit. Ik wandel snel en gedecideerd. Het liefst alleen, voor dag en dauw. Dat hoort bij uitwaaien. Variatie in het landschap is voor mij heel belangrijk. Avontuur hoeft niet. Ik kan evengoed elke dag plusminus hetzelfde traject afleggen. Dan weet je: nog vijf stappen en er volgt een vergezicht. Terwijl juist de tijdelijkheid – het besef dat dit moment nooit meer exact hetzelfde zal zijn – de melancholie op gang brengt. Natuur en melancholie: als ik wat vermoeid ben, komen ze voor mij onvermijdelijk samen.

Ik heb energie voor duizend en ben sociaal heel actief. In mijn beroep ben je vooral met het geheugen en het hoofd bezig. Ik kan dan mijn lichaam compleet vergeten. Blijven doorgaan, met weinig slaap of weinig eten. Maar dan moeten de batterijen weer opgeladen worden. De natuur heeft een weldadige lichamelijke uitwerking. Je gedachten komen tot rust. Je hoort andere geluiden. Je hoeft niet te denken. Je moet alleen maar kijken waar je je voeten zet.

De seizoenen zijn voor mij zeer bepalend. In de winter en de herfst kies ik voor een bosrijke omgeving. In de zomer voor het water. De oneindigheid van de zee, heeft op mij een verfrissend effect. Bretagne trekt mij aan, met zijn ruwe zee en eindeloze horizonnen. Een wandeling door de velden, een stuk bos door, dan even zwemmen in de zee: dat kan mij echt opladen.

Stagedicht van Arthur Rimbaud

Op blauwe zomeravonden zal ik door de velden gaan

Mij laten kriebelen dor het koren wiens frisheid de voeten van deze dromer niet zal ontgaan

Ik zal de wind mijn haren laten kappen

En ik zal ver gaan, heel ver door de natuur

Gelukkig, als samen met een vrouw

Poëzie doet anders kijken

Toneel is altijd een spiegel van de wereld

Zorg ervoor dat de toneelspelers goed gehuisvest zijn. Want het zijn de kronieken en de spiegels van de tijd – Shakespeare

Niemand heeft de voorbije twee uur ons pad gekruist in dit natuurgebied. AL keuvelend hebben we niet echt een route gevolgd. En kijk: net als we het spoor kwijt denken te zijn, zien we achter een bocht weer het vertrekpunt van de wandeling. Sara wordt er lyrisch van. ‘Op dezelfde manier maken wij theater. Vanuit intuïtieve keuzes. Die je dan uitvoerig analyseert, om er achter te komen waarom je ze precies gemaakt hebt.. Dat alles giet je dan in de ideale vorm. Ziedaar een succesvolle voorstelling. Op die manier kan ik het nog jaren volhouden in dit vak, ja

Sara De Bosscher in De Standaard 21 juli 2013

